

РЕШЕНИЕ

№ 4007

гр. София, 20.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 23.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3806** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Производството е образувано е по искова молба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: област С., [община], [населено място] 4940, [улица], представлявано от А. З. К. в качеството си на управител, чрез адв. Н. Л., адвокат от САК, със съдебен адрес: [населено място] 1000, [улица] против КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ (КЕВР), [населено място], [улица], с която се претендира присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 101 410,62 лв., от които 72 931,95 лв. главница и 28 478,67 лв. законни лихви, като в съдебно заседание сумата е увеличена на 106 307,83 лв., от които 77 610,29 лв. главница и 28 697,54 лв. законни лихви. Вредите се претендират като пропуснати ползи, в резултат от разликата между по-високата приложима според ищеца, съгласно хидроенергийните характеристики на притежаваната ВЕЦ, преференциална цена в размер на 178,68 лв. МВтч без ДДС, която би получило при продажба на електроенергия, ако не се е прилагала незаконосъобразната т. 7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. и Решение № Ц-5/20.02.2015 г. на КЕВР и цената от 112,48 лв. МВтч без ДДС, получена при реалната ѝ продажба. Ищецът уточнява, че двете решения на КЕВР са незаконосъобразни административни актове, отменени по съответния ред, от които

претендира вредите. Настъпването на вредите обосновава с чл.19, ал. 2 от Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (ЗВАЕИБ), отм. ДВ бр. 35/2011 г. и впоследствие чл.31, ал.1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) - задължителното изкупуване на произведената електрическа енергия по преференциални цени, определени от КЕВР, която в случая била незаконосъобразно определена с отменените решения. С изменението на чл.31, ал.1, от ЗВЕИ, за част от периода, произведената от ищеца ел.енергия е била изкупувана по преференциални цени до размера на нетното специфично количество. Количествата на ел.енергия над това количество не се изкупува по преференциални цени, поради което производителите на ел.енергия с ВЕЦ, въведени в търговска експлоатация преди 19.06.2007 г. или съществуващи, какъвто е ищецът, ги реализират на свободно договорени цени или по цена на излишък на балансиращия пазар по договори с крайни снабдители или с търговци на ел.енергия. Разликата между специфичното нетно количество, определено за ВЕЦ, въведени в експлоатация до тази дата и на останалите, води до пропуснати ползи, съставляващи приходи от непродадени по относимата за тях преференциална цена, а при по-ниски ценови различия ел. енергия. От отмяната на двете решения на КЕВР ищецът претендира: 1) пропуснати ползи в размер на 55 725,51 лв., претърпени от незаконосъобразен административен акт - т.7 от по първото решение на КЕВР, като счита, че преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия за ВЕЦ на дружеството вместо по 112,438 лв./МВтч без ДДС следвало да се определи по т.1 от първото решение в размер на 178,68 лв. без ДДС за периода от 01.04.2011 г. до 17.12.2013 г.; 2) пропуснати ползи в размер на 17 206,43 лв. за периода от 18.12.2013 г. до 27.10.2014г., като също твърди, че следвало преференциалната цена за продажба да се определи в размер на 178,68 лв. без ДДС във връзка с отмяната на т.7 от второто решение на КЕВР. Претендират се също и присъждане на законни лихви от датата на отмяната на първото решение като незаконосъобразно - 17.12.2013 г. до датата на предявяване на исковата молба - 17.12.2018 г. общо в размер на 28 306,61 лв., както и от датата на окончателната отмяна на второто решение на КЕВР - 12.11.2018 г. до датата на исковата молба – 172,06 лв. Моли за присъждане на исковите суми, ведно със законните лихви върху главниците от подаване на исковата молба.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. П. и адв. Г., която поддържа исковата молба. Прави искане за увеличаване размера на предявените искове, както следва: 1.1.) увеличаване размера на претендираната главница по пункт 3. от петитума на исковата молба от 17 206,43 лв. до размер на 21 884,77 лв. – увеличение с 4 678,34 лв.; 1.2.) увеличаване размера на претендираното обезщетение в размер на законната лихва по пункт 4. от петитума на исковата молба от 172,06 лв. до размер на 218,87 лв. – увеличение с 46,81 лв. Претендира присъждане на сторените разноски, за което представя списък. Твърди, че на ответника не се следва юрисконсултско възнаграждение. Подробни аргументи излага в писмена защита.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), чрез своя процесуален представител, оспорва исковите претенции като неоснователни и недоказани и моли да бъдат отхвърлени. В писмения отговор навежда доводи за недопустимост, недоказаност и неоснователност на изложените в исковата молба претенции. Твърди, че претърпени имуществени вреди, за каквито твърди ищеца не са налице, а всичко, което се претендира е хипотеза за получаване на по-високо заплащане. Заявява, че в качеството си на единствен държавен орган, който има

правомотия да регулира цените в енергетиката и който действа в рамките на оперативната си самостоятелност, КЕВР се е произнесла с административен акт за определяне на цени, считано от 01.04.2011 г. и следователно за визирания в исковата молба период към момента съществувало надлежно определена и действаща преференциална цена, по която крайните снабдител и съответно общественят доставчик да изкупуват произведената електрическа енергия от производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници – водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. Претендира разноси, съгласно представен списък. Представя допълнителни писмени бележки, в които излага и възражение за неоснователност на претенцията.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че исковата претенция е неоснователна.

Съдът, като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че стопанисваната от ищеца МВЕЦ „А. и синове“ (а от 14.09.2016 г. МВЕЦ „Кутела“), в землището на [населено място], [община], област С. е въведена в експлоатация преди 19.06.2007 г. Съгласно Разрешително за водоползване № 1371/27.12.2002 г., което е със срок до 27.12.2008 г. (стр. 75 от адм.д.13250/ 2018 г.), инсталираната мощност на МВЕЦ „А. и синове“ е 262,0 кВт и нетен пад 83,90 м.

С нотариален акт №2066/27.10.2014г. на Службата по вписвания – С., процесната ВЕЦ е прехвърлена на [фирма].

С Решение № С-05/14.05.2012 г. на ДКЕВР (стр. 85 от адм.д.13250/ 2018 г.) са издадени сертификати на производителите на електрическа енергия за произхода на стоката електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, като ищецът фигурира в т.14 от Приложение 1.

От ищеца са представени и приети като безспорни доказателства, сключените от ищеца: Договор за изкупуване на електрическа енергия от 02.01.2001 г., сключен между [фирма] – Продавач [фирма] – Купувач, Допълнителни споразумения към договор за изкупуване на електрическа енергия от МВЕЦ „А. и синове“ от 02.01.2001 г. - общо 7 броя (стр. 201 от адм.д.3806/ 2019 г.)

С решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР (предишното наименование на ответника) считано от 01.04.2011 г. е определена преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрически централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч. Това решение на ДКЕВР, в частта му по т. 7, е отменено с Решение № 2126/ 13.02.2013 г., постановено по адм.д.№ 5492/2011 г. на ВАС, потвърдено с Решение № 16953/17.12.2013 г., постановено по адм.д. № 7175/2013 г. на петчленен състав на ВАС и административната преписка е върната на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията в мотивите на решението. В мотивите на съдебното решение е прието, че в нарушение на материално-правните разпоредби и административно-производствените правила в точка 7. от процесното решение, ДКЕВР е въвел допълнителен разграничителен критерий за отделните видове водноелектрически централи – „въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.“, без да са посочени фактически и правни основания за въвеждането на този критерий, както и липсва нормативна регламентация на подобен критерий, относим

към формирането на преференциални цени за продажба на електрическа енергия. В решението е посочено още, че делото следва да се върне на ДКЕВР като административна преписка за ново произнасяне за определяне на преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. В останалата част решението е влезнало в законна сила.

В изпълнение на съдебното решение КЕВР се е произнесъл с Решение № Ц-5/20.02.2015 г., с което определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа, но без условието „въведени в експлоатация преди 19.06.2007 г.“. Решението на ДКЕВР е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№ 2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г., постановено по адм.д.№ 12851/2017 г. на ВАС. В съдебните решения е отбелязано, че не са посочени фактически и правни основания за въвеждането на разграничителния критерий „съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт“, като преписката е върната отново на КЕВР за ново произнасяне.

Новото произнасяне е с Решение № Ц-14/03.04.2019г., с което КЕВР определя отново, считано от 01.04.2011 г. същата преференциална цена в размер на 112, 48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВ, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (ЗВАЕИБ) – отм.“. Служебно известно на съда е, че това решение е отменено с Решение № 5129/23.07.2019 г. на Административен съд София – град, по адм. дело № 4506/2019 г., което не е влязло в законна сила.

Не са спорни между страните продадените от ищеца през исковите периоди количества електроенергия по цени посочени в исковата молба, за което са ангажирани и съответните доказателства, неоспорени от ответника.

По делото е назначена комплексна технико икономическа експертиза по въпроси, поставени от страните.

В техническата част, вещото лице след преглед на приложените по делото документи и на техническите спецификации на мощността на хидроенергийните характеристики на притежаваната и експлоатирана от ищеца МВЕЦ дава заключение, че същата следва да бъде категоризирана в съответствие с Таблица на стр.10 от Решение №Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР към т.3 – среднонапорни деривационни, подязовирни и деривационни ВЕЦ с годишен изравнител с нетен пад от 30 до 100 метра и инсталирана мощност от 200 кВт до 10 000 кВт. Според техническите характеристики на енергийните обекти, същите са обособени в 26 точки в решението на КЕВР.

В заключението е изчислена разликата между реализираните приходи на ищеца за продажба на ел.енергия считано от 01.04.2011г. до предявяване на исковата молба при преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС и приходите, които ищецът би реализирал при преференциална цена по т.3 от разпоредителната част на Решение №Ц-10/ 30.03.2011 г. на ДКЕВР в размер на 178,68 лв./МВтч, без ДДС. Разликата е посочена по години в таблица №2 и възлиза общо на 77 610,27 лв., като за

исковия период 01.04.2011г. – 17.12.2013г. разликата възлиза на 55 725,51 лева. Съгласно заключението за периода от 01.04.2011г. до 27.10.2014г. пропуснатият приход от разлики в преференциалната цена е в общ размер на 77 610,27 лева, от които 21 884,77 лева за периода 17.12.2013г. до 27.10.2014г. Законните лихви за забава са в размер на 28 526,69 лева.

Установено е, че изкупените количества по преференциални цени от МВЕЦ “А. и синове“ /Кутела/ съответстват на количествата електроенергия, за които са издадени сертификати за произход и гаранции за произход.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт, срещу надлежен ответник – Комисията за енергийно и водно регулиране, който е юридическо лице. Ищецът е търговско дружество, притежаващо ВЕЦ, дейността на която е регулирана от решенията на КЕВР, на чиято незаконосъобразност се позовава.

Разгледан по същество искът е неоснователен и недоказан, по изложените долу съображения.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени вследствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган, какъвто е КЕВР.

Основателността на иска предполага установяване на точно определени от законодателя кумулативно дадени предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. При липсата на който и да било от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. В тежест на ищеца е да установи наличието на гореизброените кумулативно дадени предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

Действително, от доказателствата по делото се установява, че ДКЕВР (сега КЕВР) на 30.03.2011 г. е издал Решение № Ц-010, с което определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с мощност до 10 МВт, без ДДС, като в т. 7 за водноелектрическите централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., е определена цена 112.48 лв./МВтч. Това решение в частта му относно т.7 е отменено от ВАС като незаконосъобразно и преписката върната за ново произнасяне. На 20.02.2015 г. ответникът издава ново Решение № Ц-5, с което определя, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при

средногодишна продължителност на работа 2 500 часа. Решението на ДКЕВР в тази му част е отменено с Решение № 4039/15.06.2017 г., постановено по адм.д.№ 2596/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 13785/12.11.2018 г., постановено по адм.д.№ 12851/2017 г. на ВАС. Следователно, налице е първия от елементите на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ - незаконосъобразни административни актове.

За да се ангажира отговорността на ответника следва да се установят и останалите елементи от този фактически състав – вреди и пряка причинно следствена връзка с незаконосъобразния акт.

Ищецът претендира вреди под формата на пропуснати ползи. Пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички предпоставки за това, в резултат на което ищецът е лишен от сигурна материална облага в неговия патримониум. С оглед конкретиката на настоящия казус искът е за пропуснати ползи, като ищецът твърди, че вследствие на незаконосъобразния административен акт е лишен от една сигурна облага, изразяваща се в увеличение на имуществото му с посочения в исковата молба размер. Ищецът следваше да докаже по несъмнен начин, че електроенергията не е била реализирана по посочената от него цена единствено по причина на отменената т.7 от Решение №Ц-010/30.03.2011г. и постановеното впоследствие Решение № Ц-5/20.02.2015 г. И двете решения са отменени в оспорената им част от ВАС, като на съда е служебно известно, че в изпълнение на указанията на ВАС ответникът е приел Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г., с което е определил същата преференциална цена за изкупуване на електроенергията, произвеждана от ВЕЦ с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до 19.06.2007 г. (датата на влизане в сила на отменения Закон за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата) в размер на 112,48 лв./МВтч, считано от 01.04.2011 г. По силата на чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката този акт има предварително изпълнение. Няма данни да е постановено спиране. Следователно за претендираните от ищеца искови периоди има действаща разпоредба, която определя цената на изкупуване именно на 112,48 лв./ МВтч. и която цена следва да бъде прилагана съобразно изискванията на § 7, ал.1 от ПЗР на ЗЕВИ. Доколкото тази цена е идентична с цената, определена в т.7 на отменените решения на КЕВР, не може да се направи извод за реално претърпени от ищеца вреди от някакви пропуснати ползи. Следва да се отбележи, че с разпоредбата на § 7, ал.1 ПЗР ЗЕВИ е определен и времеви критерий „водноелектрически централи с обща инсталирана мощност до 10 MW, въведени в експлоатация към датата на влизане в сила на закона“ (03.05.2011 г.).

Ищецът обвързва пропуснатите ползи с твърдението, че е бил неправилно категоризиран като производител на ел.енергия по отменената т.7, вместо по т.3 от Решение № Ц-010/ 30.03.2011 г. В решението на КЕВР, имащо характер на общ административен акт, се прави разделяне на енергийните обекти на групи(категории) в зависимост от техническите им показатели. С цитираните административни актове, ДКЕВР не е имала за цел и не е определила индивидуално за всеки конкретен производител

категорията, в която попада експлоатираната от него ВЕЦ. В отменителните решения на ВАС също не е коментиран въпроса за категоризацията на конкретните производители на ел.енергия. Съдът изобщо не се е занимавал с въпроса доколко ищецът се включва правилно в категория на производителите по отменената т. 7, за да са налице основания в настоящото съдебно производство последният да твърди, че неправилно е категоризиран от ответника и то именно с отменената т. 7. Дори в Решение № 13785/12.11.2018 г. ВАС изрично заявява, че „в решението на предходния тричленен състав на ВАС не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени от т.1 до т.6 на Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР. Това решение е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка – 7, а в случая и по друго решение № Ц-5/20.02.2015 г.“. Следва да се има предвид, че класификацията на отделните производители на електроенергия не е в правомощията на ответника, който определя само различните групи производители. Следователно отмяната на т.7 сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга категория, още по-малко в т.3, както той сам твърди. Както бе посочено категоризацията на отделните производители не се определя от КЕВР.

Такава класификация още по-малко може да бъде въведена със заключението на вещите лица, дадено в настоящия процес, които в тази част на заключението са се произнесли по материя извън техните компетенции. Категоризацията си производителите следва да защитават при сключването на договорите с електроразпределителните дружества, задължителни по силата на чл.31, ал.2 ЗЕВИ. Изводът, към коя точка от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. на ДКЕВР следва да се отнесе една ВЕЦ и съответно въз основа на коя преференциална цена трябва да се изкупува електроенергията, се прави от предприятието, което я изкупува, а в случая това не се установява. Това изключва пряката причинно следствена връзка между отменените актове на ответника и твърдяната вреда. В този смисъл е Решение №480 по адм.д.12918/2015 г. на ВАС, постановено по сходен казус, както и Решение №3620 от 30.03.2016 г. по адм.д.7329/2015 г. на ВАС, в което съдът сочи, че „Решението на ДКЕВР в оспорената т.7 има за предмет утвърждаването на цени за продажба на електрическа енергия, произведени от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВтч. Наред с този, еднакъв за всички адресати на решението, критерий, се въвеждат и допълнителни критерии, съобразно които цената се диференцира по групи производители. Цените се прилагат в отношенията между производителя и обществения доставчик, респективно крайния снабдител, така че ако продажбите са реализирани на друга, а не на определената за съответната група цена, това не е по причина на издадения от регулаторния орган административен акт“. Едновременно с това следва да се отбележи, че съгласно чл.32, ал.1 от ЗЕВИ, Държавната комисия за енергийно и водно регулиране ежегодно до 30 юни определя преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 МВт. При положение, че

определената с отмененото решение цена има действие за една година, не би могло да се търпят вреди от прилагането на това решение и за последващ период, в рамките на който действа друга цена, определена с нов акт на регулаторния орган.

Горното обосновава извод за липса на пряка причинно следствена връзка между отменените административни актове и твърдяната от ищеца имуществена вреда, поради което претенциите са неоснователни.

Исковата претенция за присъждане на лихви също се явява неоснователна. Лихвите представляват акцесорно вземане, което следва главното задължение – за главницата. В настоящия случай основните претенции на ищеца са неоснователни, поради което не следва да се присъждат и лихви върху претендираните главници.

Искане за присъждането на разноски са предявили и двете страни. Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ искането на ищеца за присъждане на разноски е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Относно дължимите на ответника разноски съдът, за да се произнесе взе предвид следното: В чл. 10, ал. 2 и ал.3 от ЗОДОВ се съдържат специални разпоредби относно отговорността на страните за разноски. Тази специална уредба дерогира приложението на общата уредбата на отговорността за разноски, съдържаща се в чл.78 ГПК и чл.143 АПК. Със специалните норми на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ(действали към предявяване на иска) законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявен иск, на ответника се дължи заплащане на възнаграждение за един адвокат или за юрисконсулт. В този смисъл решение № 9985/27.07.2017 г., постановено по адм.д. № 491/2017 г. по описа на ВАС, определение № 7827 / 20.06.2017 г., постановено по адм.д. № 5056/2016 г. по описа на ВАС и др. Възможност за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е предвидено в чл.10, ал.4 ЗОДОВ(нова), в сила от 01.12.2019г., но тъй като исквата молба е заведена преди изменението, разпоредбата е неприложима (§6 от ПЗР към ЗИД ЗОДОВ - ДВ, бр. 94 от 2019 г.).

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни и недоказани, предявените на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, иски от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: област С., [община], [населено място] 4940, [улица], представлявано от А. З. К. в качеството си на управител, чрез адв. Н. Л., адвокат от САК, със съдебен адрес: [населено място] 1000, [улица] против КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ (КЕВР), [населено място], [улица], с които се претендира присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие на незаконосъобразен административен акт на КЕВР –т.7 от Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г., в общ размер на **106 307,83 лв.**, от които 77 610,29 лв. *главница*, включваща: 1.) пропуснати ползи в размер на 55 725,51

лв., претърпени от незаконосъобразен административен акт - т.7 от по първото решение на КЕВР за периода от 01.04.2011 г. до 17.12.2013 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба; 2.) пропуснати ползи в размер на 21 884,77 лв. за периода от 17.12.2013 г. до 27.12.2014г., във връзка с отмяната на т.7 от второто решение на КЕВР, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба; и *лихви за забава* върху главниците, считано от отмяна на актовете до предявяване на иска на 17.12.2018г .в размер на 28 526,69 лв.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: